

27. Ama onu (*azabı*) yakından gördükleri zaman, inkâr edenlerin yüzleri kararacak ve (*kendilerine*): İşte sizin isteyip durduğunuz budur! denecektir.

28. De ki: Allah beni ve beraberimdekileri (*sizin istediğiniz üzere*) yok etse veya (*öyle olmayıp da*) bizi esirgese, (*söyleyin bakalım*) inkârcıları yakıcı azaptan kurtaracak kimdir?

29. De ki: (*Sizi imana davet ettiğimiz*) O (*Allah*) çok esirgeyicidir; biz O'na iman etmiş ve sırf O'na güvenip dayanmışızdır. Siz kimin apaçık bir sapıklık içinde olduğunu yakında öğreneceksiniz!

30. De ki: Suyunuz çekilirse, söyleyin bakalım, size kim bir akar su getirebilir?

(68)

ALTMİŞEKİZİNCİ SÜRE

el-KALEM

Mekke'de nâzil olmuştur, 52 âyettir. «Nûn» sûresi diye de anılır. Adını ilk âyetindeki «kalem» kelimesinden alır.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1, 2. Nûn. Kalem ve (*kalem tutanların*) yazdıklarına andolsun ki (*Resûlüm*), sen -Rabbinin nimeti sayesinde mecnun değilsin.

(«Nûn», bir görüşe göre hecâ harflerindedir, manasını ancak Allah bilir. Bunun manasını verme çihetine gidenler ise, daha çok «hokka» kelimesi ile manalandırılmışlardır. Böylece, buradaki yemin hokka ile kaleme ve kaleme yazılanlara yapılmış olmaktadır. Bu süreden önce nâzil olan Alak sûresinde de okumaya dikkat çekilmiş olması, bu manayı kuvvetlendirici görülmektedir.)

Müşriklerin, ilk önceleri Hz. Peygamber'i deli divâne diye nitelendirmesine cevap teşkil eden ikinci âyette ise Resûl-i Ekrem'in Allah'ın nimeti ile peygamberlik mertebesine eriştiği belirtilmekte ve zaten her türlü olgunluk âlemleri kendinde zâhir olan Hz. Peygamber'e karşı bu ithamda bulunan müşriklerin yalancılıkları yüzlerine vurulmaktadır.)

3. Hiç şüphesiz senin için bitip tükenmeyen bir mükâfat vardır.

4. Ve sen elbette yüce bir ahlâk üzeresin.

5, 6. Hanginizde delilik olduğunu yakında sen de göreceksin, onlar da.

7. Doğrusu Rabbin, kendi yolundan sapan kişiyi en iyi bilendir, hidayete erenleri de en iyi bilen O'dur.

8. O halde, (*hakikati*) yalan sayanlara boyun eğme!

9. Onlar isterler ki, sen yumuşak dav-

سُورَةُ الْقَلَمِ الجزء التاسع والعشرون

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدَّعُونَ ﴿١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكْنِي اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٣﴾ أَمَّا بِيَدِهِ وَإِلَيْهِ تُؤَلَّتُنَّ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ ﴿٥﴾

سُورَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ت وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسَتَبْصُرُ وَبُصُرُونَ ﴿٥﴾ بِأَيِّكُمْ الْمَقْتُولُ ﴿٦﴾ إِنْ رَبُّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ صَلَّى عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تَطْعُ الْمُكْذِبِينَ ﴿٨﴾ وَذُوا أَلْوَادِهِمْ فِي ذَهَابٍ ﴿٩﴾ وَلَا تَطْعُ كُلَّ حَلِافٍ مِثْلِهِ ﴿١٠﴾ هَمَّازٌ مَشَاءٌ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾ مَنَاعٌ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٌ ﴿١٢﴾ عُنُقٌ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٌ ﴿١٣﴾ أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَنَدِيمٌ ﴿١٤﴾ إِذَا شَتَّى عَلَيْهِ ءَابَتُنَا قَالَ أَسْطُرُ الْأَوْلِيَيْنِ ﴿١٥﴾ سَنَسِيمٌ عَلَى الْخَرْطُومِ ﴿١٦﴾

٥٦٤

ranasın da onlar da sana yumuşak davranırlar.

(Müşriklerin, Resûlullah'tan tevhid mücadelesinde tavizkâr davranması yönündeki isteklerine işaret olunmaktadır.)

10, 11, 12, 13, 14. (*Resûlüm!*) Alabil-diğine yemin eden, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan lâf götürüp getiren, iyiliği hep engelleyen, mütecâviz, günaha dadanmış, kaba ve haşin, bütün bunlardan sonra bir de soysuzlukla damgalanmış kimselerden hiçbirine, mal ve oğulları vardır diye, sakın boyun eğme.

15. Ona âyetlerimiz okunduğu zaman o, «Öncekilerin masalları!» der.

16. Biz yakında onun burmuna damga vuracağız (*kibirini kırıp rezil edeceğiz*).

الجزء التاسع والعشرون سورة القلم

إِنَّا بَلَوْنَاهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لِيَصْرِفْنَاهُمْ مِصْرِينَ ۗ وَلَا يَسْتَنْوُونَ ۗ فَطَافَ عَلَيْهِمُ طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ۗ فَأَصْبَحَت كَالصَّرِيرِ ۗ فَنَادُوا مُصْرِبِينَ ۗ أَنِ اغْدُوا عَلَيَّ حَرْثِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۗ فَأَنْظَلُوا وَهُمْ يَتَخَفَتُونَ ۗ أَن لَّا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِينٌ ۗ وَغَدُوا عَلَيَّ حَرْثَ قَدِيرٍ ۗ فَامْتَارُوا وَإِنَّا لَأَنظَالُونَ ۗ بَل لَّخُنٌّ مَّخْرُومُونَ ۗ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلْرَاقِلُ لَكُمْ لَوْلَا يُنْسَخُونَ ۗ قَالَوَا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۗ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَومُونَ ۗ قَالَوَا بُيُوتَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۗ عَسَى رَبِّنَا أَن يَبْدِلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ ۗ كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّ الْمُتَّقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ التَّعْبِيرِ ۗ أَفَجَعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ۗ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ۗ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ۗ إِن لَّكُمْ فِيهِ لَمَأْخِذٌ ۗ أَمْ لَكُمْ آيْمُنُ عَلَيْنَا بِلِقَاءِ رَبِّنَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۗ إِن لَّكُمْ لَمَّا تَحْكُمُونَ ۗ سَأَلْتَهُمْ بِذَلِكَ زَعِيمٌ ۗ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِن كَانُوا صَادِقِينَ ۗ يَوْمَ يُكْتَفَى عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ۗ

٥٦٥

17, 18. Biz, vaktiyle «bahçe sahipleri»ne belâ verdiğimiz gibi, onlara da belâ verdik. Hani onlar (bahçe sahipleri), sabah olurken (kimse görmeden) onu (mahsullerini) devşireceklerine yemin etmişlerdi. Onlar istisna da etmiyorlardı.

(«İnşâallah» demiyorlardı veya yoksulların payını ayırmıyorlardı.)

19, 20. Fakat onlar daha uykudayken Rabbinin katından (gönderilen) kuşatıcı bir âfet (ateş) bahçeyi sarıverdi de, bahçe kapkara kesildi.

21, 22. (Beri tarafta ise) onlar, sabah olurken: Madem devşireceksiniz, hadi erkenden mahsülünüzün başına gidin! diye birbirlerine seslendiler.

23, 24. Derken: Aman, bugün orada hiçbir yoksul yanınıza sokulmasın! di-

ye fıslıdaşa fıslıdaşa yola koyuldular.

25. (Evet, yoksullara yardıma) güçleri yettiği halde, onları yardımdan mahrum etmek niyet ve azmi ile erkenden yola düştüler.

26. Fakat bahçeyi gördüklerinde: Mutlaka yolumuzu şaşırmış olmalıyız! dediler.

(Yanlış yere gelmediklerini anlayınca da şöyle dediler:)

27. Yok yok, doğrusu biz mahrum bırakılmışız!

28. İçlerinden en makul olanı şöyle dedi: Ben size «Rabbinizi tesbih etsenize» dememiş miydim?

29. Rabbimizi tesbih ederiz; doğrusu biz (kendi kendimize) yazık etmişiz, dediler.

30. Ardından, kabahati birbirlerine yüklemeye başladılar.

31. (Nihayet) şöyle dediler: Yazıklar olsun bize! Gerçekten biz azgın kişilermişiz.

32. Belki Rabbimiz bize bunun yerine daha iyisini verir. Çünkü biz (artuk) Rabbimizi (O'nun hoşnutluğunu) arzuluyoruz.

33. İşte azap böyledir. Ahiret azabı ise elbette daha büyüktür. Keşke bilselelerdi!

34. Şu da muhakkak ki, takvâ sahipleri için Rableri katında nimetleri bol cennetler vardır.

35. Öyle ya, (Allah'a) teslimiyet gösterenleri, (o) günahkârlar gibi tutar mıyız hiç?

36. Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz?

37. Yoksa size ait bir kitap var da, (bu bâtil inanışları) onda mı okuyorsunuz?

38. Onda, beğendiğiniz her şey sizin için mutlaka vardır (diye mi yazılı)?

39. Yoksa, «Ne hükmederseniz mutlaka sizindir» diye sizin lehinize olarak tarafımızdan verilmiş, kıyamet gününe kadar geçerli kesin sözler mi var?

40. Sor onlara: Bu iddiayı onların hangisi savunacak?

41. Yoksa ortakları mı var onların? Sözlerinde doğru iseler, hadi getirsinler ortaklarını!

42. O gün incikten açılır ve secdeye davet edilirler; fakat güç getiremezler.

(Arapçada «incikten açılmak» deyimini ile, işlerin güçleşmesi veya bütün hakikatlerin apaçık ortaya çıkması kastedilir.)

43. Gözleri horluktan aşağı düşmüş bir halde kendilerini zillet bürür. Halbuki onlar, sapasağlam iken de secdeye davet ediliyorlardı (*fakat yine secde etmiyorlardı*).

44. (*Resûlüm!*) Sen bu sözü (*Kur'an'ı*) yalan sayanı bana bırak (*kendini üzme*). Biz onları, bilmedikleri bir yönden yavaş yavaş azaba yaklaşıyoruz.

45. Onlara mühlet veriyorum. Doğrusu benim fendim çok sağlamdır!

46. Yoksa sen onlardan bir ücret istiyorsun da bu yüzden onlar ağır bir borç altında mı kalıyorlar?

47. Yahut gaybın bilgisi onların nezinde de, onlar mı (*istedikleri gibi*) yazıyorlar?

48. Sen Rabbinin hükmünü sabırla bekle. Balık sahibi (*Yunus*) gibi olma. Hani o, dertli dertli Rabbine niyaz etmişti.

49. Şayet Rabbinden ona bir nimet yetişmemiş olsaydı o, mutlaka, kınanacak bir halde ıssız bir diyara atılacaktı.

50. Fakat ardından, Rabbi onu seçti (*vahiy verdi*) ve onu sâlihlerden kıldı.

51. O inkâr edenler Zikr'i (*Kur'an'ı*) işittikleri zaman, neredeyse seni gözleriyle devirivereceklerdi. Hâla da (*kin ve hasetlerinden*;) «Hiç şüphe yok o bir delidir» derler.

52. Oysa o (*Kur'an*), âlemler için ancak bir öğüttür.

(69)

ALTMİŞDOKUZUNCU SÜRE

el-HÂKKA

Mekke'de nâzil olan bu süre, 52 âyettir. Adını, ilk âyetindeki «el-hâkka» kelimesinden almıştır. «Hâkka»ya değişik manalar verilmiştir. «Hâk» kökünden geldiği için, hepsinde hak ve hakikat manası vardır. Daha çok «kıyamet» manası verilmektedir.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1. Gerçekleşecek olan;
2. (*Evet*) nedir o gerçekleşecek olan?
3. Gerçekleşecek olanın (*kıyametin*) ne olduğunu sen nereden bileceksin?

(Kur'an'ın belâgatını ve özlü ifade üslubunu başka dile aynıyle aktarmanın imkânsızlığı, bu mucize ilâhî kelâmın tamamı için söz konusu olmakla beraber; buradaki âyetlerde ve benzerlerinde daha büyük zorluklarla karşılaşılmaktadır. Bu âyetlerde, vukû kaçınılmaz olan kıyamet

سُورَةُ الْقَلَمِ

الجزء التاسع والعشرون

حَيْشَعَةً أَبْصَرُوا تَرَاهُمْ هُمْ ذَلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَامُونَ ﴿١﴾ فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبْ بِهَذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢﴾ وَأَمْلِي لَهُمْ أَنْ يَكِيدُوا مَتِينٌ ﴿٣﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿٤﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿٥﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿٦﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿٧﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿٨﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿٩﴾ أَرَأَيْتُمْ هُمْ إِذَا جَاءَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَقْفَلُونَ ﴿١٠﴾

سُورَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَاقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَوَافٍ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأَهْلِكُوا ﴿٥﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلِكُوا بِسَبْحِ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَنِيَةً أَيُّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُخِزُوا ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾

٥٦٦

gününün dehşeti ve önemi vurgulanmakta, aynı noktayı kuvvetlendirmek için Resûl-i Ekrem'e, o günün dehşet ve fecaatini bilemeyeceği söylenmektedir.)

4. Semûd ve Âd kavimleri, kapılarını çalacak felâketi (*kıyameti*) yalan saymışlardı.

5. Semûd'a gelince: Onlar pek zorlu (*bir şarsıntı*) ile helâk edildiler.

6. Ad kavmi ise, uğultulu, kasıp kavuran bir fırtına ile mahvedildiler.

7. Allah onu, ardarda yedi gece, sekiz gün onların üzerine musallat etti. Öyle ki (*eğer orada olsaydın*), o kavmi, içi boş hurma kütükleri gibi oracıkta yere serilmiş halde görürdün.

8. Şimdi onlardan arda kalan bir şey görüyor musun?